

மகா க. ச. சுவரம்

உ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

—o—o—o—

சொரூபநானதேசிகரால்

அருளிச்செய்யப்பட்ட

சொரூபசாரம்

மூலமும், அவதாரிகையும்.

சுத்தப்

பதிப்பு.

மதுரை,

ஸ்ரீ மீனம்பிகை பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1948.

இதன் விலை அரை 4.

103-வது அறிவு.

—: :—

இரட்டைகீதறள் வெண் சேந்துறை.

போகாத மாயையைப் போக்கிட லாவதும்
புண்ணிய பாவம் புறத்திட லாவது

மாகா தழியா திருந்திட லாவது

மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.

(க)

என்னிலே யாவையுங் கண்டிட லாவதும்

யாவையு ளென்னையுங் கண்டிட லாவது

மன்னியங் கண்டிலோ மென்றிட லாவது

மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.

(உ)

மோகாதி யெல்லா முறிந்திட லாவது

முற்றுமுற் கன்மங்க ளற்றிட லாவது

மாகா தழியா திருந்திட லாவது

மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.

(ஈ)

இந்தப் பிறப்பினின் றேறிட லாவது

மேகாந்த மாகி யிருந்திட லாவது

மந்தக் காண மறுத்திட லாவது

மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ.

(ஐ)

உ-
சிவமயம்.

சொருபசாரம்.

ஸ்வரூப வணக்கம்.

நேரிசை வெண்பா.

சிற்சொருபந் தானே செகசொருப மானவெலாஞ்
தற்சொருப சாரமாச் சாற்றவே—பொற்சொருப
மச்சுருவாம் போல வதுவதுவாத் தோற்றுமொரு
சொச்சொருபந் தானே துணை. (க)

நூல்.

அவதாரிகை.

ஞானப்பிரகாசமே யான்மாவெனின் சசாதிகம், விசா
திகம், சுவகதபேதமென்னும் விகற்பேதங்க ளற்றிருக்க
வேண்டுமேயென்ற சங்கைக்கு உத்தரம் இக்கவியிற் கூறு
கின்றது.

பூதாதி யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித்
தேஹாதி யந்தமவை யெல்லாஞ்சித்—தோதரிய
கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித்
தற்புழும்வே றில்லாமை யால். (உ)

(அ—கை) அந்தப்பரவஸ்து சச்சிதானந்தமயமெனற்கு
முன்கவியில் சித்தேசத்தென்றதுபோல இக்கவி சத்தே
சித்தெனலைக் கூறுகின்றது.

புத்திவிகற் பத்தாற் பொருந் துசக பேதமெலாஞ்
சத்தியம்போற் றேன் றுவது சாட்சியன்றே—முத்திமு
சத்தம சத்தஞ் சுகாசகங்க ளுள்ளதில [சுற்
தத்தனையுஞ் சத்தாத லால். (ஈ)

(அ—கை) சத்துஞ்சித்து மொத்ததே ஆனந்தப்பேற
தலின் அதனை இக்கவி கூறுகின்றது.

பார்த்ததிசை யெல்லாம் பரிபூ ரணசொருபந்
தீர்த்தமெல்லா மானந்த சிற்சொருபங்—கீர்த்திக்ருந்
தோத்திரங்க ளெல்லாஞ் சுகசொருப நம்மையலால்
வேற்றுருவ மேதாகு மே. (ச)

(அ—கை) இது வசனமாத்திரமாவெனின் அனுபவமு
முண்டென இக்கவி கூறுகின்றது.

அய்யா சுகத்தோற்ற மாதார மெல்லாநீ
பொய்யாது சோதியெனப் போதித்தான்—மெய்யாக
வுற்றுணரி னெனென் றுரையா ரொருவரிலை
முற்றுணர்வா நானே முதல். (ரு)

(அ—கை) இஃதனுபவமாயின் என்று மிராததற்குளது
வென்னை யென்ற மாணக்களை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங்
கூறுகின்றது.

நம்மையறி வேவடிவா நாங்கண்டோ நம்மையன்றிச்
செம்மை யுலகத் திரள்கானே—நம்மைநா
முற்றுப்பா ராதிருந்தோ மல்லா லொருகாலு
மிற்றுப்போ. னேமோ வியாம். (சு)

(அ—கை) ஆயின். நானென்பதொன்றோ? பலவோ? என்ற மாணுக்களை நோக்கிப் பகிர்முகத்தால் பலவெனவும், அந்தர்முகத்தா லொன்றெனவும் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

எல்லாரு நானு விருந்துரைப்பா ராகிறமை
யல்லாம லீச னள்வுமலர்—சொல்லாலே
பெற்றமகன் றம்பிப் பிதாப்பே ருரைத்தொருவற்
குற்றவுடல் வேறாகு மோ. (எ)

(அ—கை) அல்லவற்றை நானென்னுமையாற் களையப் படுபவைகள் இருக்க, எல்லாம் நானெனல் பொருந்தமா வென்ற மாணுக்களை நோக்கி இக்கவியில் உதாரணமுகத்தா லுத்தரங் கூறுகின்றது.

நாமா யிருந்தோமு நாமேநா மல்லவாப்
போமாறு போகும் பொருளுநாம்—யாமத்துத்
தானே யுறங்கிச் சுகத்துருவாத் தோற்றிவிழித்
தானே யவன்போலத் தான். (அ)

(அ—கை) இங்ஙன மெல்லாமாயும் அல்லவாயும் விளங்கிய வாத்மாவின் சபாவசொருபந்தான் யாதோவெனக் கேட்ட மாணுக்களை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆகமா யாருயிரா யஞ்ஞான மாஞானப்
போகமா யின்பப் பொருளாகி—யேகமாஞ்
சுற்சொருப மாகியெல்லாச் செய்கையுமா நம்முடைய
தற்சொருப மேதான தால். (க)

(அ—கை) இங்ஙனந் தானே தானாய் விளங்கியதோ
ருண்மை நாமத்தை யேனுமேலாதோவெனக் கேட்ட மாணக்
களை நோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆனந்த மென்பா ரதீதமென்பார் நான்மறைக்குந்
தானந்த மாஞ்சருவ சாட்சியென்பார்—ஞான நூல்
சொன்னகுறி யெல்லாந் தொடராத வென்வடிவுக்
கென்னகுறி சொல்லுவேன் யான். (க0)

(அ—கை) இங்ஙன மதீதமாயின் விசாரணைக்கிடமின்றி
யழிகுதுமேயென்ற மாணக்களைநோக்கி இக்கவியி லுத்தரங்
கூறுகின்றது.

நானோ வதுவோ வதுநானோ நானதுவோ
ஞானோ தயமோநா தாந்தமோ—மோனமோ
சுத்தமோ சூனியமோ தோற்றுஞ் சபாவநிலை
யித்தனைபு மல்லவா மே. (கக)

(அ—கை) இங்ஙனம் கூறின் ஆத்மாவையறிபவரும்
இலராம்; அந்த ஞானம் பரிபாலனமுமாகாதாம்; ஆதலின்
அதற்கு ஓர் நாமங் கூறவேண்டுமேயென்ற மாணக்களை
நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

புத்தோக மூத்தோகம் பூரண னந்தோகஞ்
சுத்தோகஞ் சித்தோகஞ் சாந்தோகஞ்—சுத்தோக
மாரணங்க டேடரிய வற்புதோ கஞ்சகல
காரணமாஞ் சைதன்யோ கம். (கஉ)

(அ—கை) இந்த நாமங்கள் அநுபவப்பேற்றிற் கியையு
மாவென்ற மாணுக்கனைநோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறு
கின்றது.

சொல்லாச் சுவானுபவா தீதச் சுகானந்த
மெல்லாமு நாமா யிருந்தோமே—தொல்லவினை
யற்றோ மெனச்சொலவு மற்றோமே நம்மைநாம்
பெற்றோம் பிழைத்தோம் பிளாய். (க௩)

(அ—கை) இவ்வனுபவத்தாலாய பயன் யாதோவெனக்
கேட்ட மாணுக்கனைநோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

சந்ததமு நீங்காத் தனியரசு பெற்றோமே
தொந்தச் சுகாசுகமுஞ் சுட்டோமே—சுந்தனையை
வாட்டியதே காதி வனவாசம் விட்டோமே
வீட்டிற் குடிபுகுந்தோ மே. (க௪)

(அ—கை) இவ்வரசன் தன்னாங்கில் எந்த விநோத
தரிசனமாயிருப்பானென்ற மாணுக்கனை நோக்கி யிக்கவியில்
உத்தரங் கூறுகின்றது.

நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங்கள் பார்ப்போங்
கனவின் மனக்கூத்துங் காண்போ—நினைவில்
சமுத்தியிலே யில்லாத சூனியக் கூத்தாடி
விழுப்பொருளா நாமிருப்போ மே. (க௫)

(அ—கை) இங்ஙனமாய விநோததரிசனத்திற் சுகதுக்கங்க
 ளெய்தற்பாலவாமே; அப்போ திர்தச் சாஶ்ராத்காரப் பிரத்ய
 ஶ்ரானுபவநிலை எங்ஙனேவென்ற மாணுக்கனைநோக்கி யுத்தரங்
 இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

நானென் றிருந்தவனார் நான்கண்டே னாகிலவ
 னானென் றுருத்தரிக்க வொட்டேனே—நான
 வடிவான நானேநான் மற்றுளநா நெல்லாம்
 படிவா னிறந்துபிறப் பான். (கக)

(அ—கை) நிர்விகாரியான இவ்வாத்மா விவகரிக்கிற் பந்தப்
 படாதோவென்ற மாணுக்கனை நோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற்
 கூறுகின்றது.

சாயையென வாழ்குடும்பந் தன்னைச் சமந்தாலு
 மாயையெனு மேக மறைத்தாலும்—தூயவொளி
 தானா விளங்கிச் சகசாட்சி யாயிருக்கு
 ஞானாதித் தன்றானே நாம். (கௌ)

(அ—கை) ஆதித்தனைப்பேரல இவன் தொழிற்படாம
 விருக்கவல்லையே யென்ற மாணுக்கனை நோக்கி யுத்தரம்
 இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

ஏதேது வந்தாலு மேதேது செய்தாலு
 மேதேதி லின்புற் றிருந்தாலு—மேதேதுந்
 தானாகா வண்ணந் தனியே தெரிந்திருக்கு
 ஞானாகா ரந்தானே நாம். (கஅ)

(அ—கை) ஆத்மா அசைப்பிக்க சகலமும் அசைதலின் அதற்குப் பந்தம் உளதேயென்ற மாணுக்கனை நோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆட்டிவிட்ட பம்பரம்போ லாசைமுத லிக்கரணங்
கூட்டி முடித்தாலுங் கூடோமே—சாட்டியதிற
சம்பந்த மற்றோமே தற்சொருப மாணோமே
யெம்பந்தம் போனவா றே. (கக)

(அ—கை) ஆயின் அஞ்ஞானம் நீங்கி ஞானம் வந்தவழி யாதெனக்கேட்ட மாணுக்கனை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

அஞ்ஞான மெத்தா லழிந்ததோ வாராயும்
விஞ்ஞான மெத்தால் வினைந்ததோ—மெஞ்ஞானச்
செம்மையனு பூதித் தெளிவுபெற்ற தெங்ஙனோ
வெம்மையல்லா லேதுகண்டோம் யாம். (உ௦)

(அ—கை) ஞானம் வருதலும் அஞ்ஞானம் போதலும் தெரியாவிடின் அறிஞ னென்பதெங்ஙனங்கூடும்? அதற்கோ ருளவு கூறவேண்டும் என்ற மாணுக்கனை நோக்கி யுத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

மெய்யெல்லா நாமா விளங்கியபின் னாமாய
பொய்யெல்லா மெங்கேனும் போயவோ—மெய்பொய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமானோந் தொந்தித்
திருவகைக்கு மெட்டாம லே. (உ௧)

(அ—கை) முன் தேகி நானெனவும், தேகம் நானன்றெனவுங்கூறி, இப்போது தேசத்திற்கு வேறுபட்டும் படாமலும் இருப்பானெனக்கூறின், உண்மைதான் யாதோவென்ற மாணக்களை நோக்கி, உவமான பூர்வகமாக இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

தேகிநா மென்றோமே செல்வநம தென்றோமே
போகிநா மென்றோமே பொய்யன்றே—யாகமுதல்
நாமா விருந்ததுமெய் நாமசங்க மானதுமெய்
தேமாவித் தேபோற் றினம். (உஉ)

(அ—கை) இப்படிப் பற்றியும் பற்றாதுமிருத்தல் அஞ்ஞானதிசையில் மாத்திரமா? ஞானதிசையிலுமோவென்ற மாணக்களை நோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

வாலமதி யுகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக்
காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே—சீலமா
மப்போது நம்மிலே யாரோப மானவெலா
மிப்போது பொய்யான வே. (உ௩)

(அ—கை) இவ்வனுபவம் வருவதற்கு முன்னருள்ள அஞ்ஞான திசையிற் சன்னமரணங்களுளவோவென்ற மாணக்களைநோக்கி இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

பொய்தானே யின்பப் பொருளாப் பரம்பரையின்
மெய்யாச் சுகம்போல் விளைந்தக்கா—லையோநா
மெங்கே பிறந்தோ மெதைத்தெய்வ மாத்தொழுதோ
மெங்கே யடைந்தோமோ யாம். (உ௪)

(அ—கை) இவ்வனுபவம் உதிப்பதற்குமுன் ஆத்மா எப்படியிருந்ததோவென்ற மாணக்கற்கு இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

ஆராகி யோவிருந்தோ மார்க்கோவீ ணுக்குழைத்தோம்
பேரா யிரமாகப் பேதித்தோம்—புரையினி
நம்மாலே தேடரிய நம்மைநாங் கண்டோமே
யம்மா பிழைத்தோ மடா. (உரு)

(அ—கை) தம்மைத் தரிசிக்கிற் பெறுவதும் உறுவதும் யாதோ வென்ற மாணக்கனை நோக்கி இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றது.

கள்ள மனத்தைக் கரைந்துருகப் பெற்றோமே
யுள்ளபடி நம்மை யுணர்ந்தோமே—தெள்ளமுதச்
சச்சிதா நந்தமுநாந் தாமா விருந்தோமே
யச்செல்லா நாமாகை யால். (உசு)

(அ—கை) ஆன்ம சைதன்யமே சகத்தென்றது கெம்பீர மாய்க் கூறுவதையன்றி யுண்மை யாகுமாவென்ற மாணக்கனைநோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ காதலாற் கேட்பதுண்டோ
விண்ணலாலேதும் விரிந்ததுண்டோ--வண்ணுங்காற்
கானலா ரோடிவரக் கண்டதுபோற் ரோற்றுகினுந்
தானலா துண்டோ சகம். (உஎ)

(அ—கை) அங்கனமாயின், காண்பானும் காட்சியும் வேராகக் காணப்படுகின்றனவேயென்ற மாணக்கனை நோக்கி இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

என்னைத் தவிரமற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுணை
பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற்—பொன்னையுரு
வேரூக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ்
வாராய்ப் பகுத்துரைத்தோ மால். (உஅ)

(அ—கை) இவ்வனுபவம் நவநவமாக நிற்கும் நிலைகளிற்
றணித்தனி யொவ்வொன்றாகக் கூறவேண்டுமென்ற மாணக்
கனை நோக்கி இக்கவி யாதிற்கும் எட்டப்படா தென்பதைக்
கூறுகின்றது.

வாக்கிற்கு மெட்டா மனத்திற்கு மெட்டாது
தேக்கிட்டா லுந்தெவீட்டாத் தெள்ளமிர்த—நாக்கினீ
ரூறல்போ லெம்மிலே யூறியூ மைக்குடம்போல்
வேற்றநா மாவிருந்தோ மே. (உக)

✓ (அ—கை) அறிவே வடிவாயிருப்பா யென்பதை இக்கவி
கூறுகின்றது.

ஏதுசிவா னந்தமோ வேதுசிவா காரமோ
வேது சிவன்செயலோ வென்னுதே—யேதும்
பிறிவாகா வொன்றாகாப் பேதமா காத
வறிவா நிறைவே யது. (உ௦)

(அ—கை) தானெனவே தெருளும் மருளுமாய் நின்றலின் இருபக்கமுஞ் சாயாது நிற்கின், அதுவே சாந்தமாமென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

தானறியுந் தத்துவங்க ளெல்லாந் தனக்கனியந்
தானதுவே யன்றென்று தள்ளுங்கான்—ஞானமாந்
தள்ளுமவ னாவிருக்குந் தன்னாற்றா னென்றுணர்ந்து
கொள்ளுமது வேசாந்த மாம். (நக)

(அ—கை) உபசாந்தமே நிலையாயின் சிவமாவது தான் யாதோவென்ற ஐயம் நீங்க, அதனை இக்கவி கூறுகின்றது.

சாந்தமே தற்சாட்சி தற்சாட்சி யேபிரமம்
போந்த பிரமமே பூரணமா—மாய்ந்துணர்ந்த
சுத்தபரி பூரணமே தோன்றாச் சவானுபவஞ்
சித்தநிலை தானே சிவம். (நஉ)

(அ—கை) மாயையென்பதுஞ் சாயுச்சியமென்பதும் இனைய வெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

சித்தம் பிறந்து செகம்பிறந்து நானெனவோர்
கத்தன் பிறந்தவழி கண்டோமே—சித்த
மடங்காமை யேமாயை யம்மாயை மாய்ப்பார்
திடந்தானே சாயுச் சியம். (நங)

(அ—கை) இவ்வனுபூதியிற் கலங்காது நிற்கின் சனன மரணத்தைப்பற்றி வரும் பயகற்பனாதிக ளெய்தாவென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எல்லையற்ற சென்ம மெடுத்தோ மிறந்தோமென்
றல்லலுற்ற பீதி யழிந்தோமே—தொல்லுலக
மெல்லாங் கடுவெளியா வென்வடிவா மென்றன்வடி
வல்லாது பொய்யாத லால். (௩௪)

(அ—கை) விஸ்மரணையிற்செய்த கன்ம மனைத்தும்
தஸ்மரணையி லின்றென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

காலங் கருதிக் கடவுளரைக் கைகூப்பிச்
சாலவிர தங்களெல்லாஞ் சாதித்தே—மேலுணர்வா
லீதெல்லா நாமலவென் றெண்ணியனந் தானந்த
போதநா மாகாத போது. (௩௫)

(அ—கை) இவ்வனுபவம் வாய்ப்பது நின்மல சித்தர்க்
கெனலே இக்கவி கூறுகின்றது.

நித்தியமா வேகமா நின்மலமாப் பூரணமாச்
சத்தியமா நின்றொளிருந் தற்போதஞ்—சத்தராய்ச்
சித்தநிலை பெற்றவராய்த் தீர்ந்தசென னத்தவரா
வுத்தமரா வுள்ளாக் குறும். (௩௬)

(அ—கை) இக்கவி முதல் ஐந்து கவிகளானும் மகான்
களது நடை இங்ஙனமெனக் கூறுகின்றது.

வெட்டெனவும் பேசார் வெகுளார் முகங்கோண
ரிட்டபதார்த் தம்பெரியோர்க் கேற்றுவைப்பார்—துட்டர்க
சேரா ரியாவர்க்குந் தீங்குரையார் கண்சிவந்து [ளைச்
பாரார் பிறவிதீர்ப் பார். (௩௭)

(அ—கை) இதவுமது.

பொன்றும் பொருளைப் பொருளாக வும்போற்று
ரென்று நலந்தீங் கெடுத்துரையார்—சென்றசில
காரியத்தை நோக்கிக் கழியா ரிழிவுசெய்யா
ராரியரே தாமாகு வார்.

(நஅ)

(அ—கை) இதவுமது.

வேத விதியை வெறுத்துரையா ருள்ளளவு
மோத லுருக லொழிந்திரார்—சாதன்
மறவார் கருத்திளகி மண்ணுலகில் வாஞ்சை
பிறவார் பிறவாத பேர்.

(நக)

(அ—கை) இதவுமது.

சித்த சலனந் திடுக்கெனவுஞ் சற்றுமுரூர்
முத்திவழி கேட்கவே மோகிப்பார்—புத்திபோய்
மாடுநம் வீடுமனை மக்கள்செல்வ மாச்சரியங்
கூடியமுந் தார்பக் குவர்.

(ச0)

(அ—கை) இதவுமது.

ஆர்க்கு வருவிருந்தென் றுவனவும் போவனவுந்
தீர்க்கநிலை யன்றித் தெளிவரே—பார்க்குங்காற்
சாந்தராய் நித்தியராய்த் தத்துவபோ தத்துவராய்த்
தீர்ந்தநிலை நின்றார் சிலர்.

(சக)

(அ—கை) இக்கவி அபாவம் நான்கினுள் ஒன்றையேனும்
மறந்துங் கருதாரென்பதைக் கூறுகின்றது.

சங்கற்ப சாலச் சகத்தோற் றரவையெலா
மிங்கற்ப மென் னா திழிவரே—பங்கமற
விம்மை மறுமை யிரண்டிடத்து மப்பாலுந்
தம்மையன்றிக் காணு தவர். (சஉ)

(அ—கை) சாஸ்திர வாசனை யேனும், அறிவறியாமை
வாசனை யேனும் இவர்க்கு மறந்தும் வாராவோவெனற்கு இக்
கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

சத்தப் பிராந்தி சதசத்தாம் ப்ராந்தியெலாஞ்
சித்தப் பிராந்தியென்றே தேறுவார்—முத்தர்தா
மாரோப மாகு மவத்தைதொறுந் தோற்றியழி
யாரோபம் பொய்யாத லால். (சங)

(அ—கை) ஆன்மாவாகின்ற சைதன்யத்தையன்றிச் சக
சீவர மின்றெனலே யேற்கின் யாரையார் பூசித்தலெனற்கு
இக்கவியிலுத்தரங் கூறுகின்றது.

தேகா லயத்திற் சிதாகாச தேவதையை
யாகாய சாந்தி மலராலே—யேகாந்த
மந்திரத்தாற் பூசைசெயு மாதவரை யாதரித்துச்
சந்ததம்வாழ் வாக்கார் சரி. (சச)

(அ—கை) இக்கவியில் யாவரும் இங்ஙனம் இரண்டறப்
பூசியாததற்கு ஏது என்னையென்ற வினாவிற்கு உத்தரங்
கூறுகின்றது.

முக்கனியும் பாற்சோறு முன்பிருக்க நாயருந்திக்
கக்கிய சோற்றைக் கருதுவா—ரெக்கலைக்கு
மெல்லாப் பொருட்கு மிரும்பொருள்யா மென்மைல்
வல்லார்க் கடிமைபுகு வார். (சரு)

(அ—கை) சத்துக்களை யவமதிப்பா ரெங்கனமாவ ரென்
பதற்கு இக்கலியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

செம்மை யறியார் செகத்தோற் றரவறியார்
தம்மையறி யார்வினையுந் தாழ்வறியார்—தம்மிலே
யந்தரராய் வீணே யவமதிப்பார் நல்லோரை
யெந்தவழி போவா ரிவர். (சசு)

(அ—கை) ஞானகாண்டம்போற் கண்மகாண்டஞ் சிறப்
புறாததற்கு ஏது என்னை யெனற்கு இக்கலியி லுத்தரங்
கூறுகின்றது.

ஐங்கணையும் பூவா மறுகா லளிநாண
மென்கரும்பாம் வில்லனங்கன் வீரனும்—வன்காத
லேற்றுவனா மெல்லாம்பொய் யிப்படியே பாமுலகத்
தோற்றமெலா மெய்தானா சொல். (சஎ)

(அ—கை) மகான்கள் இன்பத் துன்பங்களை யுத்தரிப்பது
யாதின்கண்ணே வெனற் குத்தரம் இக்கலி கூறுகின்றது.
காலமோ தேவதையோ கன்மமோ மாமாயைச்
சீலமோ விம்மனத்தின் செய்மையோ—கோலியநல்
லுச்சாக மோநலந்திங் குத்தரிப்ப தேததிலே
யெச்சார்பு மில்லா விவர்க்கு. (சஅ)

(அ—கை) இந்நிலைக்கண் சற்றுந் திரும்பாதாரை நோக்கி விசன முறுதலை இக்கவி கூறுகின்றது.

தன்னைத்தான் றேடாச் சதிகார ரேன்பிறந்தா
ரன்னத்தால் வந்தவுட லார்தாமார்—முன்னம்
விடுத்தவுட லெத்தனையோ மீண்டுமீண் டின்பா
வெடுத்தவுட னூறா யிரம். (சக)

(அ—கை) யாவரும் ஆபாசரோ வெனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

பொய்யாக்கப் பொய்யைப் பொருளைப் பொருளாக்க
மெய்யாக் குருவொருத்தன் வேண்டிற்றே—யையகோ
பூபால ராகிப் பொலிந்திடுசீ வன்களெலா
மாபாச ரென்பதுவே யாம். (ரு0)

(அ—கை) இவர்கள் ஆபாசராயினும் சைதன்யம் அவர
வர்க் கியைந்தவண்ணம் காணப்படுவானேன் என்றதற்கு
உத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றது.

ஒன்றிலே தோற்று முலகப் பிரதிவிம்ப
மொன்றுபோற் றேற்றாத வுண்மையென்றே—வென்றும்
பொருளாகப் பாராத புண்மையறி வோர்க்கே
மருளார் பொறிபோல வாம். (ருக)

(அ—கை) தானே யனைத்துமெனக் காணத்தெரியாது
தன்னைத்தான் றேடப்புறப்படல் இதுபோலுமென்று இக்கவி
கூறுகின்றது.

தன்னை யறியாமற் றானே தனைத்தேட
 வென்ன புதுமையிதை யென்சொல்வேன்—மன்னுலகிற்
 றண்ணீரி னின்றிகொண்டு தாகந் தணியார்போ
 வெண்ணீர்மற் றேதுரைப்போம் யாம். (௫௨)

(அ—கை) இனிச்சம்மா விருத்தற்கியைந்த நெறியை
 இக்கவி கூறுகின்றது.

சாத்திரங்கள் கத்தித் தலைவிக்கு வீர்துலமுங்
 கோத்திரமுங் கொண்டுவினை கூட்டுவீர்—சாத்திகரா
 யும்மாலே யும்மையுணர்ந் தோயாத் தொழில்விட்டுச்
 சம்மா விருக்கொணு தோ. (௫௩)

(அ—கை) தெய்வமெனல் யாதோவென்ற ஐயத்தை
 இக்கவி விளக்குகின்றது.

ஆசித்துத் தெய்வத் தடையாள முங்கொளுத்திப்
 பூசித்துக் கைகூப்பிப் போற்றுவார்—நேசிக்குந்
 தானே வதுவோ சதிரான தெய்வமென
 லானே பிழல்வா ருரார். (௫௪)

(அ—கை) ஆயின் ஆலயமும் உற்சவமும் யாவை? யான்
 கருதி ஏற்படுத்தப்பட்டனவோவென்ற ஐயமகற்ற இக்கவி
 யில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

தேரைத் திருநானைச் சேவிப்பார் தம்மைவிட்டங்
 காரைத் தொழப்போளு ரையகோ—தேரிடையே
 பார்த்துகின்ற தெய்வம் பரிபூ ரணமலவோ
 யார்க்குந் தெரியாத தோ. (௫௫)

(அ—கை) கிரியாயோகம், ஞானயோகம் என்பவற்றுள் ஞானயோகமே சிறந்ததென இக்கவி கூறுகின்றது.

மூலைக்கு னேயிருந்து மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கிச் சாலக் கனயோகஞ் சாதிப்பார்—மேலுணர்வு கண்டிருக்கச் சாதனையேன் காயத்தை யேவலித்திங் குண்டிருக்க வெண்ணுகிற ரோ. (ருசு)

(அ—கை) இவற்றுள் ஒன்றை எய்தற்குத் துறவு தக்க தன்றே என்ற வினாவிற்கு விடை இக்கவியில் கூறுகின்றது.

கட்டப் படாமற் கரபாத் திரந்தரிப்பார் மட்டித் தொருகோ வணராவார்—சிட்டர்போற் றாங்காமற் றாங்குஞ் சுகமும் பெறுவாரே யாங்கார நீங்குவரா னால். (ரு௭)

(அ—கை) அனுபவத்தைக் காட்டினுஞ் சாத்திரமுஞ் சாதனமுஞ் சிறந்த தன்றெனவே இக்கவி கூறுகின்றது.

எச்சாத் திரம்வேண்டு மெச்சா தனைவேண்டும் பிச்சாட்டல் லோகெடுவாய்ப்பேதையர்க்குப்--புச்சாண்டி காட்டுவார் போலவறுங் கற்பனையே காட்டியுல காட்டுவார் தம்மைக்கா ணார். (ருஅ)

(அ—கை) உள்ளது ஒன்றே பலவோவெனத் தோன்றம் ஐயமறுக்க இக்கவியில் உறுதி கூறுகின்றது.

ஆண்பெண் ணலியென் றனேக விதமாகக் காண்பனவு மொன்றாகக் காண்பதுவு—மாண்புடைய

சித்தினது தோற்றமலா லுண்டோ விவைதெளியா
ரெத்தனைசா தித்தாலு மென். (ருசு)

(அ—கை) இங்ஙனம் எவ்வாறு விசாரித்துத் தெளியினும்
அவ்வாறு நிற்கவேண்டும் என்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

எவ்வா ரெவரிருந்தெ னெவ்வா ரெவர்போயென்
னெவ்வாற்கூட் டிற்றனிமை யொத்ததே—யெவ்விதமு
நீங்குவார் நீங்கா நிலையிலனு பூதிகண்டு
தூங்குவார்க் கன்றோ சுகம். (சு0)

(அ—கை) துவிதம், அத்துவித மென்பவற்றின் உண்மை
நிலை இஃதென இக்கவி கூறுகின்றது.

விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார்
கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார்—திண்ணமதா
யத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத
சித்துருவந் தானே சிவம். (சுக)

(அ—கை) அனைத்து மாயாமயமெனக்கண்டுழிப் புரிவ
தியாதென்றற்குவிடை இக்கவியில் கூறுகின்றது.

சுத்த சடமான சக்கிலங்கெர்ப் பீகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சீவித்துச்—சத்தியம்போல்
வந்தபொழு தீதெல்லா மாயையென்றே தற்சொருபஞ்
சுந்தைசெய்வா ரன்றோ சிவம். (சு2)

(அ—கை) திரிகாலஞானம் மெய்யுணர்வெனப்படாதோ
எனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

நேற்றின்று நானையென நிச்சயித்த ராப்பகலை
மாற்றிச்சயஞ் சோதி வடிவாகி—யேற்றபடி
யென்றுமொரு நாளா யிருக்குந் திருநானைச்
சென்றுதொழு வாரே சிவம். (கூங்)

(அ—கை) தானே தானாகற்கியைந்ததை முயலாவிடத்து
யாதும் பயனின்றென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

ஞான நூல் கற்றாலு நற்றுறவு பூண்டாலு
மோன சமாதி முயன்றலுந்—தானாகி
யெல்லாக் கவலையுமற் றின்புற் றிருப்பதுவே
சொல்லாரு முத்திச் சுகம். (கூச)

(அ—கை) இதுவுமது.

மாகேள்வி பெற்றாலு மாயோக முற்றலுந்
தேகேந் திரியந் திரிந்தாலு—மாகருணைச்
சேரா ரூபசார்தி தேரார் பெரூப்பேறு
சோராத முத்திச் சுகம். (கூரு)

(அ—கை) சித்தங்கலங்காது நிற்கும் முறைமையினை
இக்கவி கூறுகின்றது.

இச்சை யநிச்சை பரவிச்சை யோடுழலுந்
கொச்சைப் பிராரத்வக் கூழர்காள்—பிச்சைமுத
லேற்றா ரிடுவா ரிவரென் றுணர்ந்தீரேற்
காற்றடிக் காலாக லாம். (கூசூ)

(அ—கை) பகிர்முக மாகாதார்க்கு இவ்வனுபவம் எளிதி
லெய்து மென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

என்னைநான் கண்டபடி யிப்புவி யி லெல்லோருந்
தன்னையே காணத் தகுங்காணுஞ்—சொன்னே
னெளிநாட்ட மோடுமன முண்ணாட்டம் பெற்று
வெளிநாட்ட மாகா விடின. (கூஎ)

(அ—கை) கன்மவிதி மாறாமற்செய்தாற் பயனின்றோ
வெனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

கன்மந் தவறாமற் காலந் தவறாமற்
சென்மந் தவறாமற் செய்வரோ—கன்மவிதி
செய்வான் செயலிரண்டுஞ் சித்தத்தே கண்டுதெளிந்
துய்வார் பொருளாகு வார். (கூஅ)

(அ—கை) மகான்கள், இந்நிலை யல்லாதோர் யாது
சிறப்புறினும் அவர்கள் வியக்க மகிழ்வதையன்றி வெறுக்கா
ரெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

உள்ளபடி கண்டுகளித் துற்றுருக மாட்டாத
கள்ளரையுங் கண்டு களிப்பரே—கொள்ளையா
விந்திரசா லக்கமல மெத்தனைபுட் பித்தாலுஞ்
சந்திரனுக் குண்டோ சலம். (கூக)

(அ—கை) உண்மையுள்ள மகான் வாய்ப்பது அரிதென்
பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

தீங்கடர்ந்து மேன்மேற் செனித்தகரு வேலடியின்
மாங்கனிவந் துற்றதொப்ப வாய்த்ததே—ஆங்காங்கும்
எல்லாருந் தேடுபொருள் யாமாக வேயருள்
வல்லான் றிருத்தான் மலர். (எ0)

(அ—கை) அநீதத்தில் யாதோர் கற்பனையும் இன்
றெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

நானா விருந்ததெங்கே நானபிமா நித்ததெங்கே
வானா மண்ணா வாஞ்சையெங்கே—நானகுரு
தேசிகு ரெங்கே சிவசிவா முத்தியெங்கே
பேசிடவா யெங்கே பிளாய். (எக)

(அ—கை) அரிய தவங்களாலுஞ் சிவனாதிங்களாலும்
அடைந்தபேறு இனையதென இக்கவி கூறுகின்றது.

என்னையே யல்லாமல் யான்பெற்ற தேதுமிலை
யென்னையான் பெற்றிருந்த தெப்போது—மென்னையன்றிப்
பந்தமிலை வீடுமிலை பார்க்கிலிவை யாராயுஞ்
சிந்தனையு மில்லாத தே. (எஉ)

(அ—கை) யாது மயமாக நின்று யாதைத் துதிக்க
வேண்டுமெனற்கு இக்கவியில் உத்தரங் கூறுகின்றது.

செப்படிபோற் காட்டியரு டேசிகனை யோவனைத்து
மிப்படிசோ தித்துணர்ந்த வென்னையோ—மைப்படியுஞ்
சென்மமுடி வாகவந்த தேகா லயத்தினையோ
வென்மயமாப் போற்றுவேன் யான். (எங)

(அ—கை) முடிவாகவந்த தூலதேகத்தை நோக்கி வழுத் தலை இக்கவி கூறுகின்றது.

அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளளவுஞ்
சொன்னபடி கேட்கிற் சுகமடைவா—யெந்நாளுங்
கெட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு
மிட்டபடி கண்டே யிரு. (எச)

(அ—கை) பொறிகளை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகிறது.
பொறிகா னெனைநெடுநாட் போற்றிவளர்த் தீரே
யறிவானந் தப்பொருண னானேன்—பிறிவாகு
முங்களையு நாண வுணர்ந்துகொண்டே னீங்களினி
யிங்கழியா தொன்றா யிரீர். (எரு)

(அ—கை) ஆசையை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகிறது.
ஆசையே யுன்றா லலைந்துவிட்டே னென்றாலு
நீசெயுப காரத்தி னின்றேனே—தேசிகளை
யுன்றா லடைந்தே னுனைக்கூடி முத்தியினு
மென்றானை நானாயி னேன். (எசு)

(அ—கை) கோபத்தை நோக்கி வேண்டிக்கோடலை இக் கவி கூறுகின்றது.
கோபமே யுன்றாற் குறைதீர்ந்தே னீயெழும்பித்
தாபமே செய்யுஞ் சலிப்பாலே—யாபத்து
நீங்கியுப சாந்தியிலே நின்றேன் கனவி லுநீ
யேங்கியெழும் பாதே யிரு. (எஎ)

(அ—கை) உலோபத்தை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.

லோபமே யுன்னை யுறவுகொண்டே னின்னாகிற்
பாவமே யென்பருண்மை பற்றுவார்—நீபெருக
வார்ச்சிக்க வேபடுவா யாகாகா வுன்னாலே
யார்ச்சிக்கப் பட்டே னமைவு. (எஅ)

(அ—கை) மனத்தை நோக்கிப் புகழ்தலை இக்கவி கூறுகின்றது.

நெஞ்சகமே நானேநீ நீயேநா நென்றிருந்தும்
வஞ்சகமா வென்னை மறந்தனையே—தஞ்ச
முனக்குநா நென்பதுவு முண்மையே யுண்மை
யெனக்குநீ வேறா யிராய். (எக)

(அ—கை) இதுவுமது.

ஓடித் திரிந்தா யுழைத்தாய் பிழைக்கும்வழி
தேடிப் பலகலையுஞ் சிந்தித்தாய்—நாடியொரு
சற்குருவைத் தந்தாயென் சிந்தாய் தயவுசெய்த
நிற்குதவி யென்செய்தே னே. (அ0)

(அ—கை) இதுவுமது.

உன்னுருவா நானிருந்த வுண்மைபோ லென்மனமே
யென்னுருவா நீவந் திசைந்தனையே—செய்ந்நன்றி
பாராட்டு வாருணைப்போ லுண்டோ பரமபதச்
சீராட்டின் மாறா திரு. (அக)

(அ—கை) இதுவுமது.

ஆசைவர்க்க மெல்லா மகற்றிப் பொறைமுதலாந்
தாசவர்க்கஞ் செய்யநலந் தந்தனையே—நேசத்தா
லாதிகா லந்தொடுத்தென் னன்புவிடா நெஞ்சேநன்
னீதியா லென்போல நில். (அஉ)

(அ—கை) ஊர்த்த முகம், அதோமுகமென்னும் இரண்டு
திசைக்கண்ணும் என் மனம் ஒத்து யானும் இருந்தேனெ
னலை இக்கவி கூறுகின்றது.

என்னெஞ்ச முருலவ யானுமது போலிருந்தே
யின்னஞ் சமமாகா விட்டேனே—யென்னெஞ்ச
மென்போ லசையா திருக்கவது போல்யானும்
பொன்போ லிருந்தேன் பொலிந்து. (அங)

(அ—கை) உயர்வுதாழ்வு என்னையன்றி யின்மை யெனலை
இக்கவி கூறுகின்றது.

எதுவர வேண்டு மதுவருக வெண்ணைவிடுத்
தேதகல வேண்டு மஃதகல்க—கோதென்று
பிச்சையுந் தள்ளேன் பிரமபத மும்வேண்டே
னெச்செயலு நாளுகி னேன். (அச)

(அ—கை) அஞ்ஞானகாலத்திலும் ஞானகாலத்திலும்
போகிப்பானும் போகிக்கப்படுவனவும், ஆராதிப்பானும் ஆரா
திக்கப்படுவனவும் இவ்வனுபவிக்கு இவனையன்றி வேறின்
றெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

எங்கேநான் போற்றுவது மென்னையே தேவதையென்
றெங்கே தொழுவதுநா நென்னையே—யெங்கே
யிருந்துகிடந் தோடுவது மென்னிடத்தே நானே
யருந்துவதுங் கொள்வானு மாம். (அடு)

(அ—கை) மகான்கள் தமதனுபூதியில் பொருள், இடம்,
காலங்கட்கிடம் தாமே யெனவும், தம்மையின்றி இல்லையென
வுங் கொள்ளும் நிலையினை இக்கவி கூறுகின்றது.

தன்னிடத்தி லேதோற்றித் தன்னிடத்தி லேயிருந்து
தன்னிடத்தே கூடுஞ் சகத்தெல்லாந்—தன்னையிட
வேறன் நெனக்காண்ப ரல்லாவிவ் வீடுபெற்றோர்
மாறென்று காண்பரோ மற்று. (அசு)

(அ—கை) இவர்கள் யாதுக்குங் கலங்காரெனல இக்கவி
கூறுகின்றது.

ஏதுக்கா சைப்படுவா ரேதுக் ககங்கரிப்பா
ரேதுக்கு மாச்சரிய மெய்துவா—ரேதுக்குந்
தாமே சராசரமாத் தானுவா வேழ்புவிக்கு
மாமேரு வொத்துவாழ் வார். (அஎ)

(அ—கை) யாது யாதாகமாறினுந் தமக்குச் சலன மின்
றென்பதை இக்கவி கூறுகின்றது.

பு. மதிக்கு மாறி மதிகருகித் தீக்குளிர்ந்திவ்
வாதித்தன் தெற்குவடக் காணலுஞ்—சோதித்து
முன்னிலைமை யாராய்ந்த முத்தரே யெஞ்ஞான்றுந்
தன்னிலைமை குன்றா தவர். (அஅ)

(அ—கை) இதவுமது.

பிச்சை முதலாப் பிரமபத மீரூக
விச்சை வரினு மிசைந்தாலுஞ்—சொச்ச
நலங்காதார் தாமதுவா நாடாதார் சித்தம்
கலங்காதா ரேனானி காண்.

(அக)

(அ—கை) இதவுமது.

வந்தித் துரைப்பார் வழிபடினும் வன்கணார்
நிந்தித் துரைத்தாலு நெஞ்சுறார்—சுந்தையற்று
மேகா டவிவரினும் வெய்யோ னுதித்தாலு
மாகாயம் போல்வா ரவர்.

(கூ0)

(அ—கை) இதவுமது.

எந்தெந்தப் போக மெதிராகு மவ்வளவுக்
கந்தந்தப் போக மனுசரிப்பார்—பந்தமற்று
நீதித் தனிநிலையே நிற்பர்கிர ணம்பரவு
மாதித்தன் போல யவர்.

(கூக)

(அ—கை) காமக் குரோதாதிகள் கணப்போதாயினும்
இவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்குமோவென்றகு இக்கவியில் உத்
தரங் கூறுகின்றது.

சித்துருவ மாகிச் செகசாட்சி தாமான
முத்தரைக்கா மாதி முனியாவே—சித்தத்தி
லிங்கற்ப வாசனைக ளெல்லா மெடுத்தருந்திச்
சங்கற்ப மில்லாத தால்.

(கூஉ)

(அ—கை) இதவுமது.

எங்கும் பொதுவா விருக்குமொரு சீவன்முத்தர்
தங்குமிடந் தானே தலவாச—மங்கவர்கள்
பார்வையே தீர்த்தமவர் பாதார விர்தமலர்ச்
சேவையே சாயுச் சியம். (கூ௩)

(அ—கை) ஞானிகள் செயல் இஃதென இக்கவி
கூறுகின்றது.

மெத்தென்ற சொல்லும் விருப்பமற்ற நோக்குமெலாஞ்
சத்தென்ற நெஞ்சந் தளர்நடையுஞ்—சித்தத்
தடங்கா மகிழ்வு மனவரதம் பெற்ற
திடந்தானே ஞானி செயல். (கூ௪)

(அ—கை) மகான்களது சிந்தை யினையென இக்கவி
கூறுகின்றது.

எல்லா விடத்து மெமைக்கண்டோ மெம்மிடத்தி
லெல்லாமுங் கண்டோமென் நேகமாக்—கல்லாமை
கற்ற வனுபுதி கைகண்டார் மற்றேது
மற்றார்சீ வன்முத்த ராம். (கூ௫)

(அ—கை) இவர்கட்கு விதிவிலக்கு இனையென இக்கவி
கூறுகின்றது.

தானேக ஞாயுப சாந்தனாய் நின்மலனாய்
வானே முதற்றன் வடிவாகு—ஞானி
விடுத்ததொழி லெல்லாம் விலக்காகு மன்னே
னடுத்ததொழி லாசார மாம். (கூ௬)

(அ—கை) ஞானிக்கு நீராடலும், சதாசாரமும், பூசையும்
சுத்த சமாதியும் இனையவென இக்கவி கூறுகின்றது.

ஞானனு சந்தான ஞானிக்கு நீராட
றானுகந்த கோலஞ் சதாசார—மானமற
வாங்கிப் புசிப்பதுவே மாபூசை சஞ்சாரந்
தீங்கற்ற சுத்தசமா தீ. (கௌ) —

(அ—கை) தன்னையன்றிக் கொள்ளுவதும் தள்ளுவதும்
இன்றெனலே இக்கவி கூறுகின்றது.

அண்டமெலாந் தானு வறிவு வடிவாகக்
கண்டபரா னந்தசிவா காரருக்குத்—தண்டித்துத்
தள்ளும் பொருளேது தள்ளா விதிவழியே
கொள்ளும் பொருளெதுவா சும். (கௌ)

(அ—கை) மகான்களைத் தூஷிப்பவர்களுக் கெய்துங்
கதியினையென இக்கவி கூறுகின்றது.

பெற்றபே ரின்பப் பெரியோர் சரித்திரத்தைக்
குற்றமென நாடுங் கொடியோர்கள்—பற்றறாக்
கோசாகா ரப்புழுப்போற் கோடானு கோடிசென்ம
மாசார்வ ரென்றே மதி. (கௌ)

(அ—கை) மகான்களைப்போல ஆகுந் திறத்தினர்க்கு
இனையென இக்கவி கூறுகின்றது.

நித்த நிராகார சின்மலா னந்தமய
சுத்த பரிபூ ரணசொருப—வத்துவித
மெல்லாமுந் தாமா யிருப்பார் கருணைபெற
வல்லா ரவராகு வார். (க00)

(அ—கை) மகான்கள் ஞானஞ்ஞானத் தடையற்றன
ரெனலை இக்கவி கூறுகின்றது.

உள்ளமற்றா ருள்ளத் துறுபொருளற் றுருள்ளக்
கள்ளமற்றார் ஞானக் கரையற்றார்—தெள்ளமுதச்
சிற்பரமு மற்றார் சிவானுபவந் தானுமற்றார்
கற்பனையு மற்றார்கள் காண். (க0க)

(அ—கை) இந்நான் மகிமை யினையதென இக்கவி
கூறுகின்றது.

பருவசா ரத்தாற் பலிக்குமனு பூதிச்
சொருபசா ரத்தின் சுவையை—யிருசெவியா
லுண்டிருக்க வல்லா ருலகமெலாந் தாமாகக்
கண்டிருக்க வல்லார்கள் காண். (க0உ)

சொருபசாரம்.

முற்றிற்று.

பாடுதுறை.

101-வது திருவந்தியார்

கலத்தாழ்சை.

அஞ்ஞான காரிய மனைத்தையு மறவிட்டு
விஞ்ஞான மானோமென் றுந்தீபற
வெளியாகி நின்றோமென் றுந்தீபற. (க)

முடியாத பிறவிகண் முடிந்திட மாயையைத்
துடியாம லறுத்தோமென் றுந்தீபற
துரிசற்று நின்றோமென் றுந்தீபற. (உ)

போதத்தை யுணராதே பொல்லாத மாயையாற்
பேதத்தை யுணர்ந்தோமென் றுந்தீபற
பேதமும் பிரமமென் றுந்தீபற. (ஈ)

முன்செய் தவத்திலே முயன்றவப் பெருமையாற்
பின்சாதி கழிந்தோமென் றுந்தீபற
பிரமமே யானோமென் றுந்தீபற. (ச)

அதுவேகா ணிதுவென்றான் ஞரியனருள்செய்ய
விதுவது வாகுமென் றுந்தீபற
விலக்கணை புகுந்ததென் றுந்தீபற. (ரு)

தொம்பதந் தனி லுள்ள துகளினை யறுத்தக்காற்
றம்பத மறிவேயென் றுந்தீபற
தாக்கற்று நின்றோமென் றுந்தீபற. (சு)

தற்பதந் தன்னிலுஞ் சபளத்தைக் கழித்தக்கா
னிற்பது போதமென் றுந்தீபற
நீக்கியொன் றில்லையென் றுந்தீபற. (எ)

அசிபதந் தனக்குள்ளே யவனேகா ணிவனென்ன
வுசிவத்தொன் றோமென் றுந்தீபற
வொளிவற நிறைந்ததென் றுந்தீபற. (அ)

பாக்கியத் தாலேநாம் பழமறை மொழிந்திட்ட
வாக்கியங் கேட்டோமென் றுந்தீபற
வரவுபோக் கற்றோமென் றுந்தீபற. (சு)

அக்கண மறிவாக வடியினை தருவார்க்குத்
தெக்கனை காணாமென் றுந்தீபற
செய்வதொன் றில்லையென் றுந்தீபற. (க0)

உந்தீ பறபெண்கா னுந்தீபற
வுணர்வேரா மாணோமென் றுந்தீபற.

தீருவந்தியார் முற்றுப்பெற்றது.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	அடி.	பிழை	திருத்தம்.
1	1	1	மானவெலாஞ்	மானவெலாந்
1	2	-	விகற்பேதங்	விகற்பபேதங்
3	8	1	யிருந்தோமு	விருந்தோமு
3	9	1	யாருயிரா	வாருயிரா
3	9	1	யஞ்ஞான	வஞ்ஞான
3	9	2	யின்பப்	வின்பப்
4	10	2	சருவ	சர்வ
4	12	1	முத்தோகம்	முத்தோகம்
5	13	2	யிருந்தோமே	விருந்தோமே
6	17	2	மறைத்தாலும்	மறைத்தாலுந்
6	17	3	யாயிருக்கு	யாவிருக்கு
7	20	2	மெஞ்ஞானச்	மெய்ஞ்ஞானச்
7	21	3	விடமானோந்	விடமானோந்
8	-	-	தேசத்திற்கு	தேகத்திற்கு
13	41	4	தத்துவராய்த்	தத்தவராய்த்
15	-	-	கண்மகாண்டஞ்	கன்மகாண்டஞ்
15	48	2	செய்மையோ	செய்கையோ
16	51	3	புண்மை	புன்மை
20	63	2	மாற்றிச்	மாற்றி
20	63	3	யிருக்கு	விருக்கு
20	65	3	ரூபசாந்தி	ருபசாந்தி
27	91	4	போல	போலே

நற்செய் தவங்களு மற்றிட லாவது

நானெனு மாங்கார நச்சற லாவது

மற்சனை யெல்லா மறவிட லாவது

மறிவே வடிவா யிருந்திடி னல்லவோ. ௨

(௫)

அறிவு முற்றுப்பெற்றது.

109-வது இம்பில்.

—: :—

கலித்தாழிசை.

ஆதிப் பிரம மறியாமை தன்னாலே
பேதித்துத் தோன்றிற்றென் நிம்பிலடி
பிறப் பிறப் பில்லையென் நிம்பிலடி.

(௧)

வந்த பிறவியும் வானாதி பூதமு
மிந்திர சாலமென் நிம்பிலடி
யெனக்கழி வில்லையென் நிம்பிலடி.

(௨)

ஏகமே யல்லா விரண்டில்லை யத்விதப்
போகமே யானோமென் நிம்பிலடி
புலன்வழி கெட்டதென் நிம்பிலடி.

(௩)

ஆண்டத்தை யெல்லா மறிவே படைத்தமை
பிண்டத்தே கெட்டோமென் நிம்பிலடி.
பேதமற் றில்லையென் நிம்பிலடி. (ச)

பூதங்க ளைந்தும் புலன்கள் பதினாலும்
பாதத்தே பாய்ந்ததென் நிம்பிலடி
பரமே பரமாமென் நிம்பிலடி. (ரு)

ஏறிட்ட சட்டை யிரண்டையு ஞானத்தாற்
கிறிக் களைந்தோமென் நிம்பிலடி
கிளைப்பதொன் றில்லையென் நிம்பிலடி. (க)

மாங்கூ டிடுக்கிட மாநாகந் தீண்டிற்றென்
றேங்கா விறந்தானென் நிம்பிலடி
யெல்லா மிப்படியேயென் நிம்பிலடி. (௪)

ஆரியன் வந்திங் கடிதலை வைத்தபின்
பூரண மானதென் நிம்பிலடி
போக்குவர வில்லையென் நிம்பிலடி. (அ)

பன்னு மறையின் படியே பரனாகத்
தன்னை யுணர்ந்தோமென் நிம்பிலடி.
தத்துவந் தானையென் நிம்பிலடி. (க)

இம்பில் முற்றுப்பெற்றது.